

Ontwaken

Nora Roberts bij Boekeriej:

- Het eiland van de drie zusters-trilogie*
1 *Dansen op lucht*
2 *Hemel en aarde*
3 *Spelen met vuur*
- Ierse trilogie*
1 *Meer dan liefde*
2 *Gesloten hart*
3 *Vergeet haar niet*
- Teken van Zeven-trilogie*
1 *Verbonden door het lot*
2 *Op zoek naar de bron*
3 *De kracht van het hart*
- Sterren-trilogie*
1 *Een ster van vuur*
2 *De baai der zuchten*
3 *Het glazen eiland*
- Cirkel-trilogie*
1 *De cirkel van zes*
2 *Dans van de goden*
3 *De stille vallei*
- Dromen (Templeton-trilogie)*
1 *Verover je droom*
2 *Koester je droom*
3 *Vind je droom*
- Drie dochters (Concannon-trilogie)*
1 *Geboren in vuur*
2 *Geboren in ijs*
3 *Geboren in schande*
- De bron-trilogie*
1 *Het begin*
2 *Vanuit het duister*
3 *De komst van de kracht*
- Bruiden-kwartet*
1 *Dromen in beeld*
2 *Armen vol rozen*
3 *Proeven van liefde*
4 *Geluk als besluit*
- De Boonsboro Inn-trilogie*
1 *Voor nu en altijd*
2 *De eerste en laatste*
3 *Alles voor elkaar*
- Drakenhart-trilogie*
1 *Ontwaken*
- De villa*
Droomwereld
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden
Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug
- Onderstromen*
Op de vlucht
- Nora Roberts als J.D.
Robb bij Boekeriej:
- Thrillers:*
Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging
Waanzin
Vergeeten verleden
Berucht
Perfectie
Visioen
Overlever
- E-booknovelles:*
Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekeriej.nl

Nora Roberts

Ontwaken

Ze is vastbesloten haar verdwenen vader terug te vinden.
Zo begint een reis die haar hele leven op zijn kop zet.

ISBN 978-90-225-9160-4

ISBN 978-94-023-1590-5 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Awakening – Dragon Heart Legacy #1*

Vertaling: Harmien Robroch

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, naar een idee van Ervin Serrano

Omslagbeeld: © Daniel Pexa, Peter Zelei Images en James Leynse, allen bij Getty Images; Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Nora Roberts

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Colt,
mijn pientere jongen die ons leven meer
licht en liefde brengt.

DEEL 1

Veranderingen

*Een leugen die een halve waarheid is,
is altijd de zwartste leugen.*

Alfred, Lord Tennyson

Presume not that I am the thing I was.

William Shakespeare

Proloog

De Feyvallei

Mistflarden gleden als glanzende, zilveren vingers over het lichtgroene water van het meer. Ze slingerden en kronkelden opwaarts in de richting van een zachtgrijze lucht, terwijl in het oosten, aan de andere kant van de heuvels, een roze bos als een ingehouden adem op punt stond van ontwaken.

In de kilte van de dageraad stond Keegan O'Broin aan de rand van het meer en hij keek hoe de dag begon. Een dag van veranderingen en keuzes, van hoop en macht, wist hij. Hij wachtte als die ingehouden adem om zijn plicht te doen en hoopte vóór de middag weer op de boerderij te zijn. Werk aan de winkel, dacht hij, en meer training natuurlijk.

Maar dan wel thuis.

Toen het signaal kwam, trok hij zijn laarzen en tuniek uit. Zijn broer Harken deed hetzelfde, evenals bijna zeshonderd anderen. Ze kwamen niet alleen uit de vallei, de jongelui en niet zo jonge lui, maar uit alle windrichtingen van Talamh. Ze kwamen uit het zuiden, waar de Vromen hun geheime gebeden baden, uit het noorden waar de sterkste krijgers de Zee der Stormen bewaakten, uit de Hoofdstad in het oosten en hier vandaan, het westen.

Want hun hoofdman, hun *taoiseach*, was dood, had zijn leven gegeven om de wereld te redden. En zoals het stond geschreven, zoals het was verteld, zoals het was bezongen, zou een nieuwe leider oprijzen als de mist, op deze dag, hier, op deze manier.

Hij wilde net zomin *taoiseach* worden als Harken. Harken, een

vrolijke twaalfjarige – de jongste die mocht deelnemen aan het ritueel – was een boerenjongen door en door. Keegan wist dat zijn jongere broer deze dag, al deze mensen en de sprong in het meer als dolle pret zag.

Voor Keegan betekende vandaag dat hij zich aan een belofte hield die hij een stervende man had gedaan, een man die als een vader voor hem was geweest sinds zijn eigen vader naar de goden was gegaan, een man die Talamh naar de overwinning had geleid op een vijand die zijn volk hadden willen onderwerpen, maar daar met zijn leven voor had moeten betalen.

Keegan had geen verlangen om de staf van de taoiseach op te pakken, om het zwaard van de leider van het volk ter hand te nemen. Maar hij had een belofte gedaan en dus zou hij met alle andere jongens en meisjes, mannen en vrouwen het water in duiken.

‘Kom op, Keegan!’ Harken grijnsde en zijn ravenzwarte haar wapperde in de lentebries. ‘Wat is dit leuk. Als ik het zwaard vind, kondig ik een week van dansen en feesten af.’

‘Als jij het zwaard vindt, wie zorgt er dan voor de schapen, wie melkt de koeien?’

‘Als ik als taoiseach uit het water kom, doe ik dat allemaal en nog veel meer. De strijd is gestreden en gewonnen, broer. Ik heb ook verdriet om hem.’ Harken, die van nature een vriendelijke jongen was, sloeg zijn arm om Keegans schouder. ‘Hij was een held en zal nooit vergeten worden. En zoals hij zou willen, zoals moet gebeuren, zal er vandaag een nieuwe leider komen.’ Met zijn felblauwe ogen keek Harken naar de menigte aan de oever van het meer. ‘We eren hem en allen die voor hem kwamen, allen die na hem komen.’ Hij gaf Keegan een por in zijn zij. ‘Nou niet piekeren, het is niet zo dat een van ons straks met Cosantoir in de hand uit het water komt. Het wordt vast Cara, die is net een meermin in het water, of Cullen die de afgelopen twee weken heeft geoefend met zijn adem inhouden onder water.’

‘Typisch,’ mompelde Keegan. Cullen was een prima soldaat, maar zou geen goede hoofdman zijn. Die vocht liever dan dat hij nadacht.

Keegan was met zijn veertien jaar zelf soldaat, had bloed gezien, vergoten, wist wat macht was, hoe het voelde, en begreep dat denken net zo belangrijk was als het zwaard, de lans, de krachten.

Meer nog.

Had hij dat niet geleerd van zijn vader en degene die hem als zoon had behandeld?

Terwijl hij samen met Harken tussen alle anderen stond – het was een geroezemoes van jewelste – baande zijn moeder zich een weg door de menigte.

Hij zou willen dat zij vandaag ook het water in dook. Hij wist dat er niemand was die een geschil zo goed kon slechten als zij, die tien dingen tegelijk kon doen. Harken had zijn vriendelijke aard van haar, hun zus Aisling haar schoonheid en hij had het idee dat hij ten minste iets van haar schranderheid had.

Tarryn bleef even bij Aisling staan, die liever bij haar vrienden stond dan bij haar broers op wie ze momenteel neerkeek. Keegan keek hoe ze Aislings kin optilde, haar beide wangen kustte en iets zei waar haar dochter om moest glimlachen, voordat ze doorliep naar haar zoons.

‘En hier heb ik een frons en een grijns.’ Tarryn woelde door Harkens haar en trok even aan de krijgersvlecht die links langs Keegans hoofd hing. ‘Vergeet niet wat het doel van vandaag is, laat het ons verenigen en iets zeggen over wie en wat we zijn. Wat jullie hier doen is duizend jaar en langer gedaan door zij die voor ons kwamen. En van allen die het zwaard uit het meer haalden, stonden de namen geschreven nog voordat ze geboren waren.’

‘Als het lot bepaalt wie oprijst, waarom kunnen we dat dan niet zien? Waarom kun jij dat niet zien?’ vroeg Keegan dringend. ‘Jij die kunt zien wat was en wat gaat komen.’

‘Als ik, of jij, of wie dan ook dat kon zien, zou het de keus wegemen.’ Zoals het een moeder betaamde, sloeg ze een arm om Keegans schouder, maar haar ogen – helderblauw zoals die van Harken – keken uit over het meer en door de mist. ‘Jij kiest ervoor om het water

in te gaan, of niet? En degene die het zwaard ter hand neemt, moet kiezen om ermee op te rijden.’

‘Wie zou daar nou niet voor kiezen?’ vroeg Harken zich hardop af. ‘Dan zouden ze de taoiseach zijn.’

‘Een leider wordt geëerd, maar een leider draagt ook de last voor ons allen. En dus moet hij ervoor kiezen die samen met het zwaard op te pakken. Stil nu.’ Ze kuste haar zoons. ‘Daar is Mairghread.’

Mairghread O’Ceallaigh, ooit zelf taoiseach, en moeder van degene die pas was begraven, had haar zwarte rouwkleding verwisseld voor een eenvoudige witte japon zonder opsmuk, en droeg alleen een hanger met een steen die zo rood was als haar haar. Het was alsof de vlammen ervanaf sloegen – zowel van de steen als haar haar – en ze de mistflarden deed verdampen toen ze erdoorheen liep. Haar haar was zo kort als van de feeën die haar volgden.

En de menigte week voor haar uiteen, het geroezemoes verstomde tot een stilte die uiting gaf aan respect en bewondering.

Hij kende haar als Marg, de vrouw in de cottage in het bos, niet ver van de boerderij. De vrouw die altijd een stuk honingcake en een verhaal voor een hongerige jongen had. Een vrouw met enorme krachten en moed, die voor Talamh had gevochten, vrede had gebracht en daar een hoge prijs voor had betaald.

Nadat hij zich aan zijn woord had gehouden en haar het nieuws zelf had verteld, had hij haar in zijn armen gehouden toen ze huilde om haar zoon. Hoewel ze het al had geweten. Hij had haar vastgehouden tot de vrouwen waren gearriveerd om haar te troosten.

En ook al was hij een soldaat, een man, hij was daarna verder het bos in getrokken om zijn eigen tranen te laten vloeien.

Ze zag er indrukwekkend uit en er ging een rilling van bewondering voor haar door hem heen. Ze droeg de staf bij zich, het aloude symbool van leiderschap. Het gitzwarte hout glansde in het zonlicht dat door de mistflarden heen brak. Het was alsof het houtsnijwerk leefde. Binnen in de drakenhartsteen die bovenop zat, wervelden krachten.

Toen ze sprak, zweeg zelfs de wind.

‘Wederom hebben wij met bloed en offers vrede naar onze wereld gebracht. We hebben door de eeuwen heen onze wereld beschermd, en daarmee alle anderen. We kiezen ervoor zo te leven, van het land, van de zee, van de Fey, met eerbied voor alles. Wederom kunnen wij in vrede leven, wederom zullen wij het goed hebben, tot het opnieuw tijd is voor bloedvergieten en offers. Vandaag zal, zoals staat geschreven, zoals is voorspeld, een nieuwe leider opstaan, en allen hier zullen een eed van trouw afleggen aan Talamh, aan de taoiseach die het zwaard uit het Meer van de Waarheid haalt en de Staf der Gerechtigheid aanvaardt.’

Ze hief haar gezicht naar de hemel en Keegan bedacht dat haar stem zo helder en zo krachtig was dat hij wel moest reiken tot de Zee der Stormen en daarachter.

‘Op deze plek, op dit moment roepen wij onze bron van kracht aan. Laat degene die vandaag verkozen wordt de Fey eren, respecteren en beschermen. Laat de hand die het zwaard aanvat sterk en wijs en trouw zijn. Dit en dit alleen vraagt uw volk van u.’

Het water, bleek en groen van kracht, begon te kolken. De mist erboven danste.

‘En zo begint het.’ Mairghread O’Ceallaigh bracht de staf omhoog. Ze renden naar het water. De jongeren lachten en joelden toen ze het water in doken en sprongen. Aan de kant werd gejuicht.

Keegan hoorde al het lawaai en aarzelde op het moment dat zijn broer met vrolijk gespetter het water in ging. Hij dacht aan zijn eed, aan de hand die de zijne had vastgehouden tijdens die laatste ogenblikken in deze wereld.

En dus dook hij.

Hij kon de kou van het water wel vervloeken, maar wat had dat voor zin? De anderen deden dat wel, of ze lachten of trappelden zelfs met hun benen om weer boven te komen. Hij sloot zich af voor de gedachten die hij kon horen, want er waren te veel mensen om hem heen.

Hij had gezworen dat hij vandaag te water zou gaan en diep zou duiken. Dat hij het zwaard ter hand zou nemen als het hem vond. En dus dook hij dieper en dieper, dacht aan de keren dat hij dit vroeger met zijn broer en zus had gedaan. Kinderen op een zomerse dag op jacht naar gladde stenen op de zachte bodem van het meer.

Hij kon anderen in het water zien die omhoog of omlaag zwommen. Het meer zou hen naar de oppervlakte duwen als ze geen lucht meer in hun longen hadden, want de belofte was dat vandaan niemand die het meer in ging iets zou overkomen.

Nog altijd bewoog het meer om hem heen, soms draaide het, soms kolkte het. Hij kon de bodem zien en de gladde stenen die hij als kleine jongen had verzameld.

Plotseling zag hij de vrouw. Ze leek stil te liggen en daarom dacht hij dat ze een meermin was. Van oudsher deden meerminnen niet mee met dit ritueel. Zij heersten al over de zeeën en waren daar tevreden mee.

Toen besepte hij dat hij alleen haar gezicht zag, haar haar. Het was even rood als dat van Marg, maar langer en het dreef naar achteren. Haar ogen, grijs als schaduwen in de rook, maakten iets in hem los. Maar hij kende haar niet. Hij kende iedereen in de vallei van gezicht en dat van haar kwam niet van hier.

Maar toch ook weer wel.

En hoewel hij zich ervoor had afgesloten, hoorde hij haar even duidelijk als hij Marg had gehoord toen hij nog op de kant stond.

Hij was ook van mij. Maar dit is van jou. Hij wist het, en jij weet het ook.

Het zwaard vloog bijna in zijn hand. Hij voelde hoe zwaar het was, voelde de kracht, de zuiverheid.

Hij kon het laten vallen, doorzwemmen, wegzwemmen. Zijn keus, aldus de goden, aldus de verhalen. Hij maakte zijn vingers los en liet het gewicht, de kracht, die zuiverheid wegglijden. Hij wist niet hoe hij moest leiden. Hij wist hoe je moest vechten, hoe je moest trainen, hoe je moest paardrijden en vliegen. Maar hij wist niet hoe je anderen moest aanvoeren, in een strijd of in vrede.

Het zwaard glom in zijn hand, het zilverwerk leek te leven, de enkele rode steen vlamde. Toen hij zijn grip langzaam losliet, werd de glans doffer, de vlam begon te flikkeren.

En zij keek naar hem. *Hij geloofde in jou.*

Een keus, vroeg hij zich af. Wat een gelul. Eer liet geen ruimte voor keus.

En dus wees hij met het zwaard naar het oppervlak, waar de zon in diamanten op het water danste. Hij zag dat het visioen – want ze was niet meer dan dat – glimlachte.

Wie ben jij, wilde hij weten.

Daar zullen we allebei achter moeten komen.

Het zwaard bracht hem als een pijl uit een boog omhoog. Het kliefde door het water en toen door de lucht. Gejuich klonk op toen de zon op het zwaard viel en het licht en zijn macht over het water weerkaatste.

Hij zwom ermee naar het dichte, vochtige gras en deed toen wat hij moest doen. Hij knielde voor Mairghread neer. ‘Ik geef jou dit en alles wat het voor jou betekent,’ zei hij, zoals haar zoon had gedaan, ‘want er is niemand die het méér verdient.’

‘Mijn tijd is geweest.’ Ze legde een hand op zijn hoofd. ‘En die van jou begint.’ Ze pakte zijn hand en liet hem opstaan.

Hij hoorde niets, zag niets, alleen haar. ‘Dit was mijn wens,’ mompelde ze, zodat alleen hij het kon horen.

‘Waarom? Ik weet niet hoe ik moet...’

Ze bracht hem tot zwijgen met een zoen op zijn wang. ‘Je weet meer dan je denkt.’ Ze stak de staf naar hem uit. ‘Neem wat van jou is, Keegan O’Broin.’ Toen hij de staf van haar overnam, deed ze een stap naar achteren. ‘En doe wat nu komt.’

Hij draaide zich om. Ze keken naar hem, een zee van gezichten, al die ogen die hem aanstaarden. Hij beseftte dat hij vanbinnen angst voelde en schaamde zich ervoor. Het zwaard had hem gekozen, dacht hij, en hij had ervoor gekozen ermee op te rijzen. De tijd van angst was voorbij.

Hij hief de staf, zodat het drakenhart trilde van leven. ‘Hiermee zal er voor iedereen in Talamh gerechtigheid zijn.’ Daarna het zwaard. ‘Hiermee zal iedereen beschermd worden. Ik ben Keegan O’Broin. Met alles wat ik ben en ooit zal zijn beloof ik dit aan alle valleien, heuvels, bossen, nederzettingen, alle uithoeken, elke Fey. Ik vertegenwoordig het licht. Ik leef voor Talamh en als de goden het rechtvaardigen, zal ik voor Talamh sterven.’

Ze juichten hem toe en te midden van het gebulder hoorde hij Marg zeggen: ‘Goed gedaan, jongen. Heel goed gedaan.’

Ze namen hem op hun schouders, de jonge taoiseach. En een nieuw hoofdstuk begon.

1

Philadelphia

Breen Kelly zat in een bus die heel erg de hik leek te hebben en ze wreef over de kloppende pijn bij haar slaap.

Het was een slechte dag, aan het eind (goddank!) van een slechte week, de laatste van een slechte maand.

Of twee.

Ze had zichzelf opdracht gegeven om vrolijk te worden. Het was vrijdag, wat betekende dat ze twee hele dagen vrij had voordat ze weer voor de klas moest staan om kinderen uit de onderbouw Engels te leren. Natuurlijk was ze een groot deel van die twee dagen bezig met het nakijken van huiswerk en het voorbereiden van lessen, maar dan stond ze tenminste niet voor de klas, met al die blikken op haar gericht. Verveelde, manische en enkele hoopvolle blikken.

Nee, ze was niet van plan om zich zo onbeholpen en niet op haar plek te voelen als een puber die liever ergens anders was. Ze hield zich voor dat lesgeven een heel eerzaam beroep was. Het gaf voldoening, was betekenisvol, van wezenlijk belang.

Alleen jammer dat ze er zo slecht in was.

De bus hobbelde naar de volgende halte. Een paar mensen stapte uit, een paar mensen stapte in.

Ze keek. Ze was goed in kijken, want het was zo veel gemakkelijker dan deelnemen.

De vrouw in het grijze broekpak met een telefoon in haar hand en een gejaagde blik in haar ogen? Een alleenstaande moeder die op weg was naar huis en belde om te vragen hoe het met de kinderen ging,

besloot Breen. Ze had waarschijnlijk nooit verwacht dat haar leven zo zwaar zou zijn.

Daarna een paar puberjongens – hoge gympen, korte broeken van het merk Adidas tot op de knieën, oortjes in. Op weg naar vrienden, beetje basketballen, pizzaatje pakken, film kijken. Een benijdenswaardige leeftijd, dacht Breen, waarop een weekend alleen maar lol betekende.

De man in het zwart... Hij keek haar recht aan, zo intens dat ze haar blik afwendde. Hij kwam haar bekend voor. Waarom kwam hij haar bekend voor? Met de dichte bos zilvergrijs haar deed hij haar aan een hoogleraar denken. Maar nee, dat was het ook niet. Van een hoogleraar in de bus kreeg ze geen droge keel, ging haar hart niet tekeer. Ze was doodsbang dat hij naar achteren zou lopen, naast haar zou komen zitten. In dat geval zou ze de bus nooit meer uit komen. Dan zou ze blijven rijden en rijden, in een oneindige lus nergens naartoe.

Ze wist dat het absurd was, maar het kon haar niets schelen. Ze sprong op, rende naar voren terwijl haar aktetas tegen haar heup klapte. Ze keek hem niet aan – dat durfde ze niet – maar moest rakelings langs hem heen om bij de deur te komen. Hoewel hij een stap opzij deed, voelde ze dat haar arm tegen de zijne aankwam toen ze passeerde.

Haar longen klapten dicht, haar knieën begon te knikken. Iemand vroeg of ze zich wel goed voelde, toen ze naar de deur strompelde. Maar ze hoorde hem in haar hoofd: *Kom naar huis, Breen Siobhan. Het is tijd dat je thuiskomt.*

Ze klampte zich vast aan de leuning, struikelde bijna op de treden. En begon toen te rennen.

Ze wist dat mensen naar haar keken, hun hoofd omdraaiden, haar nastaarden en zich afvroegen wat er aan de hand was. Dat maakte het alleen maar erger. Ze haatte aandacht, deed zo haar best om niet op te vallen, om in het niet te verdwijnen.

De bus reed schokkend langs.

Hoewel ze piepend in- en uitademde, voelde ze dat de druk op haar borst afnam. Ze dwong zich om rustig te worden, te kalmeren en als een normaal mens over straat te lopen. Het duurde bijna een minuut voordat dat lukte, en nog een minuut om in zich op te nemen waar ze eigenlijk was.

Ze had geen paniekaanval meer gehad sinds de avond vóór haar eerste lesdag op Grady Middle School. Marco, haar beste vriend die ze nog van de kleuterschool kende, had haar erdoorheen gesleept, en ook door de paniek die haar was overvallen voor aanvang van haar eerste ouderavond, al was die minder erg geweest.

Gewoon een man in de bus, hield ze zich voor. Daar was echt niets bedreigends aan. En ze had hem helemaal niet in haar hoofd gehoord. Als je geloofde dat je andermans gedachten kon horen, was je gestoord.

Had haar moeder haar dat niet ingeprent... al haar hele leven?

Door één ogenblik van waanzin, moest ze nu bijna een kilometer lopen. Maar dat was niet erg, dat was prima. Het was een mooie lentevond en ze was er – uiteraard – op gekleed. De dunne regenjas – er was dertig procent kans op regen geweest – over de voorjaarstrui, de verstandige schoenen. Ze hield van wandelen. En dan al die extra stappen op haar Fitbit!

Nou goed, het gooide haar plannen een beetje in de war, maar wat maakte dat uit?

Ze was zesentwintig en single, en had op een vrijdagavond in mei helemaal geen plannen. Alsof dat niet deprimerend genoeg was, had de paniekaanval haar hoofdpijn erger gemaakt.

Ze ritste een vakje in haar tas open, pakte het doosje en haalde er twee paracetamoltabletjes uit. Ze slikte ze door met wat water uit de fles die in het zijvakje van haar tas zat.

Ze zou naar het huis van haar moeder gaan, de post uit de brievenbus halen – omdat haar moeder weigerde de post te laten vasthouden als ze er niet was – sorteren, de reclame versnipperen, en rekeningen en andere correspondentie in de daarvoor bestemde vakjes op haar moeders werkkamer leggen.

De ramen opendoen om het halfvrijstaande huis te luchten, de planten water geven, binnen en op het terras omdat het toch niet geregend had.

Na een uur de ramen dichtdoen, het alarm aanzetten, de deuren sluiten. Met de eerstvolgende bus naar huis. Eten in elkaar flansen... vrijdagavond betekende een salade met gegrilde kipfilet en – hoe-ra! – een glas wijn. Huiswerk nakijken, cijfers doorsturen. Soms verafschuwde ze technologie omdat het schoolbeleid voorschreef dat ze die cijfers postte – om vervolgens te maken te krijgen met leerlingen en ouders die bezwaar maakten.

Terwijl ze in gedachten haar lijstje doornam, passeerde ze mensen die op weg waren naar happy hour of een vroeg etentje, in elk geval naar iets interessanter dan haar eigen bestemming.

Ze was niet jaloers... niet erg. Ze had een vriend gehad, had eten-tjes, uitjes naar het theater en de bioscoop in haar agenda verwerkt. Seks ook. Ze had het idee gehad dat het allemaal prima en soepel ging.

Tot hij haar had gedumpte.

Prima, dacht ze. Het was prima. Het was niet zo dat ze smoorverliefd waren geweest. Maar ze had hem gemogen, had zich bij hem op haar gemak gevoeld. En de seks was best goed.

Toen ze haar moeder had moeten vertellen dat Grant niet naar haar zesenvestigste verjaardag zou komen en waarom, had de stijlvolle, succesvolle Jennifer Wilcox, mediadirecteur van reclamebureau Philly Brand, uiteraard met haar ogen gerold.

En het niet kunnen laten om ‘dat had ik je toch gezegd’ te zeggen.

Er viel niets tegen in te brengen, het was zo.

En toch had ze willen terugslaan.

Jij bent op je negentiende getrouwd! Kreeg mij toen je twintig was. En tien jaar later wist je niet hoe snel je die man de deur uit moest werken. Wiens schuld is het dat hij mij in de steek liet... niet alleen jou, maar mij?

Was het haar eigen schuld, vroeg Breen zich af. Was zij niet de grootste gemene deler met een moeder die geen greintje respect voor

haar had en een vader die niet genoeg van haar had gehouden om in haar leven te blijven?

Terwijl hij het nog zo had beloofd.

Ouwe koeien, hield ze zich voor. Hou erover op.

Ze zat te veel in haar hoofd, moest ze toegeven, en was blij om te zien dat ze bijna bij haar moeders huis was.

Een fraaie groene buurt. Een succesvolle buurt, vol succesvolle mensen, zakenlieden, stellen die genoten van het stadsleven dicht bij goede cafés, restaurants en interessante winkeltjes. Al die rozerode bakstenen gebouwen, het volmaakt geschilderde houtwerk, de glinsterende ramen. Hier gingen mensen vóór hun werk een stukje joggen, naar de sportschool, of wandelen langs de rivier. Hier organiseerden ze elegante diners of wijnproeverijen en lazen ze belangrijke boeken. Zo stelde ze het zich in elk geval voor.

Haar beste herinneringen waren afkomstig uit een klein huis waar haar slaapkamer een schuin dak had. Een oude bakstenen haard in de woonkamer – niet op gas of elektriciteit, maar op hout. Waar de achtertuin even avontuurlijk was als de verhalen die haar vader haar voor het slapengaan vertelde. Magische verhalen over magische plekken.

De ruzies hadden het verpest, de ruzies die ze door de muren had gehoord, de ruzies die ze in haar hoofd had gehoord.

En toen was hij vertrokken. Eerst steeds een week of twee en dan nam hij haar daarna mee naar de dierentuin – ze wilde niets liever dan dierenarts worden – of naar het park als hij op zaterdag langskwam. En daarna was hij gewoon niet meer teruggekomen.

Dat was nu meer dan vijftien jaar geleden en ze hoopte nog steeds dat hij terugkwam.

Ze haalde de sleutel uit haar portemonnee, een sleutel die haar drie weken geleden met een complete instructielijst overhandigd was, toen haar moeder voor een van haar zakenreizen was vertrokken, met aansluitend een rustgevend verblijf in een kuuroord.

Als ze volgende week woensdag de post uit de brievenbus had gehaald, zou ze de sleutel hier achterlaten samen met een pak melk en

de andere boodschappen op de lijst, aangezien haar moeder donderdagochtend thuiskwam.

Ze pakte de post, stopte het stapeltje onder haar arm, maakte de deur open en liep de hal binnen om het alarm uit te zetten. Daarna deed ze de deur dicht en stopte de sleutel weer in haar portemonnee.

Als eerste liep ze naar de keuken, een hedendaags wonder van roestvrij staal, witte kastjes, witte tegels, een vierkanten spoelbak en muren met de kleur van stopverf. Ze liet haar tas op de grond vallen, legde de post op het kookeiland en hing haar regenjas over een kruk. Toen ze haar timer op een uur had gezet, begon ze overal ramen open te zetten.

Van de keuken en de lounge terug naar de woonkamer – allemaal ruim opgezet met een schitterende houten vloer met brede planken. Omdat het toilet een raam had, deed ze dat ook open. Het waaide amper, maar het stond op haar lijst en Breen deed wat haar was opgedragen.

Vervolgens nam ze de post mee naar boven. In de derde slaapkamer, die haar moeder had omgebouwd tot kantoor, legde ze het stapeltje op een L-vormig werkblad dat als bureau diende.

De muren waren hier lichtbruin en er stond een donkerbruine bureaustoel.

Keurig ingedeelde planken met prijzen – haar moeder had er aardig wat bemachtigd – hier en daar wat boeken, allemaal werkgerelateerd, een paar ingelijste foto's, ook werkgerelateerd.

Breen opende de drie ramen erachter en vroeg zich zoals altijd af waarom iemand met zijn rug naar dat uitzicht zou willen zitten. De bomen, bakstenen gebouwen, de lucht, de wereld.

Te veel afleiding, had Jennifer gezegd, toen Breen ernaar had gevraagd. Werk is werk.

Ze zette de twee zijramen ook open, aan weerszijden van een – afgesloten – dossierkast.

Brede vensterbanken met daarop weelderige groene planten in koperen potten. Die zou ze net als de overige planten water geven

als ze alles open had gezet. Dan zou ze de post sorteren en wachten tot de timer afging. De ramen weer dichtdoen, de boel afsluiten, klaar.

Ze opende de ramen in de uitnodigende logeerkamer – waar zij nog nooit had geslapen – in de bijbehorende badkamer en in de elegante eenvoud van haar moeders slaapkamer en badkamer.

Ze vroeg zich af of haar moeder ooit een man had meegenomen naar dat prachtige bed met het zomerblauwe dekbed en de opgeschudde kussens.

En had er direct spijt van.

Ze liep weer naar beneden, wilde het terras op, maar liep terug toen ze de telefoon in haar tas hoorde.

Ze las wat er op het schermpje stond – neem nooit op als je niet weet wie het is – en glimlachte. Als iemand deze waardeloze dag een beetje beter kon maken, dan was het Marco Olsen.

‘Hoi.’

‘Jij ook hoi. Het is vrijdag, mens.’

‘Dat heb ik gehoord.’ Ze nam de telefoon mee naar het terras met de roestvrijstalen tafel en stoelen, en de smalle hoge potten op de hoeken.

‘Zorg dan dat je met dat lekkere kontje van je naar Sally’s komt. Het is happy hour, schat, en het eerste rondje is van het huis.’

‘Gaat niet.’ Ze draaide de kraan open, pakte de tuinslang en begon de potten water te geven. ‘Ik moet eerst al die dingen bij mijn moeder doen en daarna heb ik nakijkwerk.’

‘Het is vrijdag,’ herhaalde hij. ‘Laat je gaan. Ik sta tot twee uur achter de bar en het is karaokeavond.’

Het enige dat ze in gezelschap zonder angst kon – vooral als ze wat ophad en samen met Marco was – was zingen.

‘Ik ben hier nog...’ Ze keek op de timer om haar pols ‘... drieëntwintig minuten en dat huiswerk kijkt zichzelf niet na.’

‘Dan doe je dat zondag. Je bent te veel aan het piekeren, Breen, en die lul van een Grant Webber is het niet waard.’

‘O, het is niet alleen dat... hem. Ik weet het niet, ik zit gewoon in een dip, meer niet.’

‘Iedereen is wel eens gedumpt.’

‘Jij niet.’

‘Wel waar. Smoking Harry, weet je nog?’

‘Jij en Harry vonden allebei dat de relatie op dat vlak z’n beste tijd had gehad en jullie zijn nog steeds vrienden. Dat is niet gedumpt worden.’ Ze liep naar de volgende pot.

‘Je moet wat lol maken. Als je niet over... Ik geef je drie uur de tijd om naar huis te gaan en je te verkleeden, een sexy gezicht te trekken, en anders kom ik je halen.’

‘Je staat achter de bar.’

‘Sally is dol op jou, mens. Hij komt wel met me mee.’

Zij was net zo dol op Sally, de buitengewone dragqueen. Ze hield van de club, ze voelde zich er goed, net als in de gayscene. Daarom woonde ze er ook middenin en deelde ze een appartement met Marco.

‘Ik maak het eerst hier af, dan zie ik wel hoe ik me voel als ik thuis ben. Ik heb al uren hoofdpijn – dat is geen smoesje – en ik had in de bus hiernaartoe een paniekaanval waar het niet beter van is geworden.’

‘Ik kom je halen en dan breng ik je naar huis.’

‘Mooi niet.’ Ze liep naar de derde pot. ‘Ik heb paracetamol genomen en die gaat zo wel werken.’

‘Wat is er in de bus gebeurd?’

‘Dat vertel ik je straks wel, het was stom. En misschien heb je gelijk, heb ik wat drank, wat Marco en wat Sally’s nodig. Ik kijk wel even hoe ik me voel als ik thuis ben.’

‘App me als je er bent.’

‘Goed, en nu aan het werk. Ik moet nog één pot buiten doen, dan de planten binnen, die stomme post en dan die vervelende ramen.’

‘Zeg eens een keertje nee.’

‘Zo erg is het niet. Over een klein uurtje ben ik klaar en dan neem